

1. הוראה אינדיבידואלית

אני משתמש בשתי טכניקות. אחת מהן היא הוראה אינדיבידואלית, שבה אני מפעיל את ידי, כדי לארגן באמצעים פיזיולוגיים את היחס הרצוי בין אברים שונים של הגוף. קשה מאד לתאר את תחושתו של האדם בשעת מעשה, אך אפשר, אולי, לתת מושג כלשהו.

לעולם איני עוסק באבר או במפרק הנוגע לפני שחל שיפור ביחסי הראש-העורף ובנשימה. שיפור זה אי-אפשר להשיגו בלי להיטיב קודם לכן במידת-מה את עמוד-השדרה ותבנית-הגוף. כמו-כן יש לתקן את מצב האגן והבטן.

לכן, למעשה, התהליך הוא סדרה רצופה של התקרבויות למצב הרצוי, בזו אחר זו, שכל אחת מהן מאפשרת שיפור נוסף באבר שזה עתה עסקו בו.

קודם שיוכל מישהו להשתמש בטכניקה זו, יהיה עליו להתנסות בה בעצמו; באמצעות נסיון זה ירכוש לעצמו את עדינות המגע ואת בהירות התחושה הנחוצות, כדי להבחין בקבוצת השרירים או במפרק הדורשים חשומת-לב, ובאיזה מהם יש לטפל תחילה.

המייחשים ההיקפיים מתפורים בדרך-כלל, בחלקם הגדול, משעה שחל שיפור בהחזקה של עמוד-השדרה והראש, ולכן דרושה עבודה מעטה מאד על ההיקף, כדי להביא את תפעולו לרמתו של מרכז הגוף. אני עומד על כך שיש צורך ב-30 עד 40 טיפולים יומימיים ואחר-כך מעמיים-שלוש בשבוע, עד שההפרעה העיקרית תיעלם. באורח גורמלי, כלומר, בערך ב-50 אחוז מן המקרים, הכאב ואי-היכולת להשתמש באבר נעלמים לפני שנסתיימו הטיפולים היומיומיים.

אני מתחיל בטיפול כשהאדם שוכב על גבו. מצב זה נועד לצמצם

